

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości "[...] B." sp. z o.o.

w upadłości likwidacyjnej w S.

przeciwko "E. [...]" sp. z o.o. w likwidacji w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 12.500
(dwanaście tysięcy pięćset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...], na skutek apelacji pozwanej zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 listopada 2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo w zakresie zasądzzonego roszczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Wskazał na potrzebę wykładni przepisów art. 39 § 1 i art. 103 k.c. oraz art. 14 i 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym co do oceny skutków prawnych czynności dokonanych przez osobę nieposiadającą mandatu do sprawowania funkcji organu osoby prawnej w kontekście rozbieżności w orzecznictwie sądów, w tym przykładowo przytoczonych wybranych orzeczeń Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga to wykazania przez skarżącego, że co do określonych przepisów, potrzebnych do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej brak jest ustalonej linii orzecznictwa lub, że wywołują one rozbieżności w orzecznictwie oraz przytoczyć właściwą dla wskazanej przyczyny uzasadniającą potrzebę wykładni argumentację prawną.

Twierdzenie skarżącego o potrzebie dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa określonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie ma uzasadnionych podstaw. Występujące w orzecznictwie Sądu Najwyższego wątpliwości co do wykładni tych przepisów usunęła uchwała z dnia 14 września 2007 r., III CZP 31/07 (OSNC 2008, nr 2, poz. 14), w której Sąd Najwyższy po dokonaniu analizy dotychczasowego orzecznictwa odstąpił od koncepcji bezwzględnej nieważności i wyraził stanowisko, że do umowy zawartej przez zarząd spółdzielni lub radę nadzorczą ma zastosowanie w drodze analogii art. 103 § 1 i 2 k.c. Uchwała ukształtowała w orzecznictwie sądowym jednolity kierunek wykładni zgodny z jej stanowiskiem.

Na tle stanowiska judykatury (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 124/08, OSNC 2009, nr 11, poz. 146, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 361/13, OSNC 2015, nr 1, poz. 10) nie budzi także wątpliwości pogląd, że osoba trzecia nie może podnieść zarzutu nieważności umowy zawartej przez spółkę z o.o. reprezentowaną przez odwołanego członka zarządu, który w chwili zawierania umowy był nadal wpisany do rejestru przedsiębiorców.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na wykazaniu przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej, oparte na twierdzeniu o prawnej wadliwości zaskarżonego wyroku z powodu naruszenia art. 263 p.u.n., popartym argumentacją zaczerpniętą z uzasadnienia podstaw skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie, przy braku wykazania kwalifikowanego

charakteru podnoszonego naruszenia nie pozwala uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Naruszenie prawa w okolicznościach konkretnej sprawy nie jest bowiem równoznaczne z jego kwalifikowaną postacią jaką stanowi jego oczywiste naruszenie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1, w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw

aj